BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergandağ tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sayı: 49 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 29.5.1978

* Rockfeller'in İtirafı «TÜRKİYE OLTADAKİ BALIK»
* HO Şİ MİNH TAVRI NEDİR?
* ZAFER ZAİRE HALKININ OLACAKTIR
* EĞİTİM ÜZERİNE
* SİYASAL ÇİZGİLER VE KADROLAR

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır.

Baskı Tarihi:
29.5.1978

İÇİNDEKİLER

Rockefeller'in İtirafı:
«TÜRKİYE OLTADAKİ BALIKTIR» 3
HO Şİ MİNH TAVRI NEDİR? 5
ZAFER ZAİRE HALKININ OLACAKTIR 7
«Kontr-Gerilla»
NATO'NUN ÜRÜNÜDÜR 8
EĞİTİM ÜZERİNE 10
SİYASAL ÇİZGİLER VE KADROLAR ... 13
TEP'İN TEPESİNDEKİ DEMOKLES'İN KILINCI 16

Okuyucu Mektubu

Bizler 1975 - 76 öğrenim yılında faşist polis - idare işbirliği ile okuldan uzaklaştırıldık. Ancak CHP hükümet olduktan sonra çıkarılan 2110 sayılı yasa ile tekrar öğrencilik hakkını kazandık. Ve okula döndük.

Okula döndüğümüzde faşist işgali kırmaya kararlıydık. Ancak okul açıldığında TİKP'çiler okul için baş çelişkiyi «okul idaresinin değiştirilmesi» olarak tespit ettiler.

Emperyalizme karşı emperyalistlerle işbirliğini savunan, hayali baş çelişki yaratan, şebekesi olan herkes okula gitsin diye oportünistlerin baş çelişkiyi böyle tespitleri olağandır. Ama baş çelişkinin yanlış tespit edilmesi, az kalsın mücadeleye başlamadan yenilmemize neden olacaktı.

Biz bu tespit edilen baş çelişkinin yanlış olduğunu, doğrusunun faşist işgalin kırılması olduğunu ve idarenin değişmesinin faşist kırılması yolunda bir ara amaç, bir yan etken olduğunu belirttik. Ve tartışmalar uzadıkça uzadı.

Somut durum, kitlenin moralini bozmuştu. Kitlenin bu durumu yapılan oylamada, TİKP'lilerin kazanmasını sağladı. Ve tespit ettikleri baş çelişki doğrultusunda önerdikleri Ankara'ya topluca gidip, idareyi değiştirme önerisi kabul edildi.

Ama bundan sonrada tartışmalar durmadı. Ankara'ya gitme önerisi hayata geçirilemedi. Ama bu durum kitleyi dağıttı. Akşam 15 - 20 kişiydik okulda. 15 - 20 kişinin okulda direnmesi, dışarı çıkmaması, dışarı çıkanları da okula dönmeye zorunlu kıldı.

Ve ardından faşistlerle dişe diş bir mücadeleye girdik. Sayımızın azlığına bakmadan direndik. Bu direnmemiz faşistlerin çözülmesine, yavaş yavaş okuldan kaçmalarına neden oldu. Ve bugün faşist işgal yok artık okulumuzda.

Faşizme Karşı
Omuz Omuza!

Akşehir'den
R. Miser

BAŞYAZI

Rockefeller'in itirafı

«Türkiye Oltadaki Balık»

Nelson Rockefeller ABD emperyalizminin önemli kişilerinden biridir. Rockefeller'in hem iş hayatında hem politikada büyük ağırlığı var. Bu kişinin 1956 yılında yani Menderes'lerin Bayar'ların yönetimindeki Türkiye'nin ABD boyunduruğuna büyük bir coşkuyla baş uzattığı dönemde Türkiye ile ilgili son derece anlamlı bir sözü var. Rockefeller'in son Türkiye ziyareti ile ilgili olarak bazı gazete yazarları onun bu sözü üzerinde durdular. Durmanın gereği var. ABD emperyalizminin sömürülen ülkelere ne gözle baktığını açıkça göstermesi bakımından bu sözler büyük önem taşır.

Şöyle diyor Rockefeller:

«Bizimle dost olan ve bize uzun süreli sağlam askeri paktlarla bağlanmış olan Türkiye gibi anti-komünist hükümetlerin iktidarda bulunduğu ülkelere yapılacak askeri yardımlar ve açılacak krediler, öncelikle askeri olmalıdır. Oltaya yakalanmış balığın yeme ihtiyacı yoktur. Bu noktada Dışişleri Bakanı'yla aynı fikirdeyim. Genişletilmiş ekonomik yardım, örneğin Türkiye'de bazı durumlarda düşünülenin tersi sonuç verebilir. Yani bağımsızlık eğilimini artırıp mevcut askeri planları zayıflatabilir. Bu tip ülkelere Türkiye gibi doğrudan doğruya ekonomik yardım da yapılabilir, ama bu ancak bize uygun ve bağlı hükümetleri iktidarda tutacak ve bize düşman muhalifleri zararsız bırakacak biçim ve miktarda olmalıdır... Bunlarla bağlantılı olarak, özel sermaye yatırımlarını da ayarlamak gereklidir. Hükümet, özel sermaye yatırımlarını cesaretlendirmeli ve onlardan akıllıca yararlanmasını bilmelidir. Bu yatırımlar yardımıyla birçok siyasal amaca ulaşılabilir. Bu tip özel sermaye yatırımları, zamanla bütün gayri meşru muhalefeti ve politikamıza karşı direnişimizi ortadan kaldırabilmeli ya da nötralize edebilmelidir. Ayrıca bizi desteklemekte kararsız ve sallantılı olan bütün özel girişimler ve çıkar çevrelerini etkilemelidir. Aynı zamanda ABD ile işbirliğine hazır yerli iş adamlarına yardım arttırılmalı ve böylece bu iş adamlarının ilgili ülkenin ekonomisinde kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etkilerinin artması sağlanmalıdır.»

Bu kadar uzun bir alıntıyı buraya aktardığımız için okurdan özür dileriz. Ancak Rockefeller'in her cümlesi derin anlamlı birer vecize olduğu için biz bunu yapmak zorunda kaldık. Emperyalizmin sözcüleri her zaman böylesine açık seçik konuşmazlar. Öyle anlaşılıyor ki Rockefeller kamuoyuna ulaşmıyacağı inancıyla o zamanın Cumhurbaşkanı Eisenhover'e sunduğu raporunda amacını gizlemenin gereğini görmemiş.

Ne diyor Rockefeller? «Türkiye gibi sömürülen ülkelere, anti-komünist hükümetlerin iktidarda bulunduğu ülkelere yalnızca askeri yardım yapalım yeter» diyor. «Bunlar oltaya yakalanmış balık»tır diyor. «Oltadaki balığa yem verilmez» diyor. Yani Türkiye'nin bir ölçüde de olsa iktisadi kalkınmasını sağlayabilecek kredi ve yardımlar gereksizdir diyor. Rapordan öğreniyoruz ki Amerikan Dışişleri Bakanlığı da Rockefeller ile bu konuda görüşbirliğinde imiş. Yani Foster Dallas'da Türkiye'yi yeme ihtiyacı olmayan oltaya yakalanmış balık sayıyormuş.

Niçin ekonomik yardıma karşı çıkmaktadırlar? Çünkü Türkiye iktisadi bakımdan kalkınırsa başına buyruk kesilmesi tehlikesi varmış. «Yani bağımsızlık eğilimini arttırıp mevcut askeri planları zayıflatabilir»miş Türkiye'nin ekonomik kalkınması. Bu ne demektir? Bu, Türkiye'yi ekonomik bakımdan bunalımlar içinde dış yardıma muhtaç bir durumda tutalım ki sözümüzü dinlemezlik etmesin, demektir. Türkiye'nin bugünkü haline bakın, Rockefeller'in bu önerilerinin nasıl

başarıyla 22 yıldır uygulanageldiğini görürsünüz. Dört milyar dolarlık dış ticaret açığı, kredi dar boğazı, ülkenin gırtlağına kadar borçlu durumu, birbirini izleyen enflasyon ve devalüasyon kısır döngüsü, «70 sente muhtaç» kaldığının bir başbakan tarafından teslim edilmesi ve bütün bunların doğal sonucu olarak emekçi halkımızın gittikçe daha yoksullaşması. Bütün bunlar hep ABD emperyalizminin oltasına yakalanmış bir Türkiye üzerinde sistemli olarak uygulanmakta olan iktisadi ve siyasi köleleştirme politikasının doğal sonuçlarıdır.

Şöyle devam ediyor Rockefeller; «Türkiye gibi ülkelere doğrudan doğruya ekonomik yardım da yapılabilir. Ama bu ancak bize uygun ve bağlı hükümetleri iktidarda tutacak ve bize düşman muhalifleri zararsız bırakacak biçim ve miktarda olmalıdır» diyor.

Evet, Amerikan yardımı ABD emperyalizmine bağlı hükümetleri iktidarda tutacak biçim ve miktarda yapılmalıdır. Bu yardım Türkiye'ye yapılmıştır ve son çeyrek yüzyıl içinde ABD emperyalizmine uygun ve bağlı hükümetler bu yoldan iktidarda tutulmuştur. Bu tarihsel dönem içinde Türkiye'de Amerika'ya uygun ve bağlı sıfatına layık olmayan bir hükümetin başa geçememesinin bir açıklaması buradadır. Bugün baştaki Ecevit hükümeti emperyalistlerden yardım koparmayı, borçların ertelenmesini sağlamayı büyük başarı sayıyor. Bilinmelidir ki kendilerine uygun ve bağlı hükümetler iktidarda olmadıkça ya da iktidardaki bir hükümet emperyalizme bağlanma doğrultusunda gerekli davranışlara girmedikçe ekonomik yardım da olmaz. Mevcut hükümetlerin IMF'nin ve Dünya Bankası'nın Türkiye.ye krediler konusunda yeşil ışık yakmasını sağlaması ve bunun somut sonuçlar vermesi aynı hükümetin emperyalizme uygunluk ve bağlılık kanıtlarını icraatıyla sağlamasına bağlıdır.

Raporda ABD emperyalizmine düşman muhaliflerin zararsız bırakılmasından da söz ediliyor ve bunun ekonomik yardım yoluyla sağlanabileceği belirtiliyor. Raporun verildiği 1956 yılı hatırlansın örgütlü proleter devrimcilerin büyük bir kesimi zindandaydı. İşbirlikçi DP iktidarı ülke düzeyinde yoğun bir terör havası estirebiliyordu, ama buna karşılık ana muhalefet partisi CHP demokrasinin ABD emperyalistlerinin keyfine uymak için böylesine ayaklar altında çiğnendiği bu ortamda muhalefetine anti-emperyalist ve anti-faşist bir «çeşni» katmada son derece çekingendi. CHP muhalefeti en ılımlı bir liberal bir burjuva muhalefeti sınırlarını aşamıyordu. Besbelliki o dönemde olsun sonraları olsun CHP muhalefeti ABD emperyalistleri gözünde zararsız bırakılması gereken emperyalizme düşman bir muhalefet hiç bir zaman olmamıştır.

Yukarıdaki alıntıda özel sermaye yatırımlarının ayarlanmasından da söz ediliyor. Bu yatırımla yardımıyla bir çok siyasal amaca ulaşılması söz konusudur. Nedir bu siyasal amaçlar? ABD emperyalizmine karşı bütün gayri meşru muhalefetin ve ABD politikasına karşı direnişin ortadan kaldırılması, ya da nötralize edilmesi. ABD emperyalizmini desteklemede karasız ve sallantılı olan bütün özel girişim ve çıkar çevrelerinin, yani milli burjuvazinin kalıntılarını etkilemek. ABD ile işbirliğine hazır işi adamlarına yani işbirlikçi sermayeye yardımı arttırılması ve böylece bu iş adamlarının ülke ekonomisinde kilit noktaları ele geçirmeleri ve dolayısıyla bunların politik etkilerinin artması. Yani Rockefeller açıkca işbirlikçi sermayenin hem ekonomide hem politikada egemen güç durumuna getirilmesi için yardım mekanizmasından yararlanılmasını öneriyor. Bu öneri Amerikan yetkililerince benimsenmiş ve uygulanmıştır. Türkiye'de egemen güç büyük sermayenin emperyalizmin işbirlikçisi niteliğini göz ardı edenler, petrol tröstünün başı ve politikada Cumhurbaşkanı yardımcılığına yükselmiş emperyalizmin bu karar adamının daha 1956'da söylenmiş ibret dolu sözleri üzerinde biraz düşünsünler.

Solda birlik için

TEP

1. Kongresi

EMEKÇİ YAYINLARI

İsteme Adresi : *Ticarethane Sok., No: 12/7-A*
Sultanahmet/İST.

HO ŞİMİNH TAVRI NEDİR

SBKP ile ÇKP arasında ideolojik ayrılık 1960'larda patlak verdiği zaman dünyadaki tüm proleter devrimcileri gibi biz de proleter enternasyonalizmine ters düşen kardeş partiler arasındaki zorunlu saydığımız dayanışmayı, kardeşlik ilişkilerini baltalayacak boyutlara ulaşmakta olan bu bölünme karşısında üzüntümüzü dile getirdik, emperyalizm karşısında, özellikle ABD emperyalizmi karşısında birliği savunduk. O dönemde ABD emperyalizmine karşı dünya tarihinin kaydettiği en kanlı bir kurtuluş savaşı vermekte olan Vietnam halkının büyük lideri Ho Şi Minh yoldaş ve onun partisi de bu konuda bizimkine paralel bir tutum içindeydi. Onun için biz bu tutumumuzu; yani uluslararası devrimci işçi hareketi içinde birlikten yana olma ve futbol takımı tutarcasına taraflardan birinin savlarını Türkiye gerçekleri ve sorumlu bulunduğumuz Türkiye devriminin çıkarları açısından değerlendirmeksizin kayıtsız şartsız benimseme ve öteki tarafa sövme durumuna düşmemeyi «Ho Şi Minh tavrı» olarak nitelendirdik.

Gerçekten, Ho Şi Minh ABD emperyalizmine karşı savaşmakta olan bir halkın Vietnam Emekçi Partisi'nin önderi olarak, herşeyden önce kendi halkının devrimci gücüne güvenmekle birlikte, hem SBKP ile hem ÇKP ile kardeşlik ilişkileri sürdürüyor ve her iki tarafın Vietnam devrimine katkısını sağlıyordu. Bölünme karşısında örnek alınabilecek bir politika aranıyor idiyse bu, ne Pekin ne de Moskova bağnazlığı olamazdı. Bu örnek ancak Ho Şi Minh tavrı olabilirdi.

1960'lardan bu yana çok şey değişmiştir. Gelişme birlik doğrultusunda olmamış, tam tersine Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkiler nerde ise düşmanca niteliğe bürünmüştür. Çin'in bugünkü politikası 1960'lardaki politika değildir. Çin o dönemde dünyadaki devrimci güçlerle, emperyalizme karşı, özellikle ABD emperyalizmine karşı savaşmakta olan halklarla dayanışma durumundaydı. Ve bu dayanışmanın gereğini yerine getiriyordu. Kuzey Kore'ye saldıran ABD emperyalistleri karşılarında Kore halkıyla omuz omuza savaşan Çin gönüllülerini buldular. Ve püskürtüldüler. Çin Halk Cumhuriyeti Vietnam halkına ve ABD emperyalistlerine karşı savaşan tüm Güney Asya halklarına elinden gelen yardımı yapmıştır. O dönemde dünyanın neresinde olursa olsun emperyalizme karşı dikilen halklar Çin Halk Cumhuriyeti'ni bir müttefik olarak görüyorlardı. Ve ÇKP'nin SBKP'ye karşı eleştirileri genellikle ideolojik alanda bugünküne kıyasla çok daha ılımlı eleştirilerdi. Nikson'un ünlü Çin gezisinden önce ABD ile en sert tartışmaları sürdüren, ABD vetosu yüzünden henüz Birleşmiş Milletler'e girmemiş olan Çin kapitalist dünya ile çok daha geniş diplomatik ilişkiler sürdürmekte olan ve dolayısıyla sonradan «detant» diye nitelendirilecek olan yumuşama politikasının gereklerini, bir ölçüde de olsa, yerine getirmek zorunda bulunan Sovyetler Birliği'ne kıyasla çok daha 'sol' bir tutum içinde görülüyordu. Üstelik Çin devrimi, tarihsel ölçülerle çok daha yakın bir geçmişin olayıydı ve bu devrimin anıları henüz taze idi. Bütün bunlardan ötürü sömürülen ülkelerde birçok 'sol' çevre Çin politikasına daha büyük bir yakınlık duymaktaydı.

Bugün durum bambaşkadır. Çin yöneticileri bilimsel sosyalizmi ve çağımızın gerçeklerini reddederek, Sovyetler Birliği'nde Stalin'in ölümünden sonra bazı yöneticilerin başa geçmesiyle kansız bir karşı-devrim olduğunu ve kaşla göz arasında Lenin'in kurucusu olduğu ve Stalin'in otuz yıl yönettiği bu ülkenin kapitalist bir ülke olduğunu iddia ediyorlar. Hem de sıradan bir kapitalist ülke değil, dünya halklarının baş düşmanı en saldırgan bir emperyalist ülke. Bu varsayımdan hareket ederek Çin yöneticileri «düşmanın düşmanı dostumdur» ilkesine uygun olarak dünyadaki tüm anti-Sovyet akımları destekler duruma düşmüşlerdir. Bu onları anti-komünizme ve başta ABD olmak üzere emperyalistlerle fiilen ittifaka kadar sürüklemiştir. Öyleki bugün Çin Mobutu'dan Enver Sedat'a kadar, Pinochett'den Savimbi'ye kadar dünyadaki tüm emperyalist kuklalarına arka çıkar durumdadır.

Şu noktaya değinmeden geçmeyelim: bizce Sovyetler Birliği aleyhindeki Çin iddiaları belirli bir dünya görüşüne dayanan tahlillere dayanarak varılmış bir sonuç değildir. Bu iddialar ancak körükörüne bir Çin şövenizminin ürünü olabilir. 70'lerin başında Nikson'un ünlü Çin gezisinden önce Çin sözcüleri Sovyetler Birliği'ni sos-

yal emperyalist» diye nitelendirmiyorlardı. SSCB bu sıfata ancak bu ünlü ziyaretten epey sonra layık görülmüştür. O zamana kadar Sovyetler Birliği sosyalist bir ülke sayılıyordu ama başında marksizmin leninizmin ilkelerine bağlı kalmayan «revizyonist» yöneticiler olduğu için sert eleştirilere hedef oluyordu. Oysa şimdi 1955'de yani bundan 23 yıl önce Kuruşçev'in başa geçmesinden buyana Sovyetler Birliği'nin «sosyal emperyalist» bir politika güttüğü iddia ediliyor. Oysa bu 23 yıl içinde Çin yöneticileri bir çok konuda Sovyet yönetimi ile birlik olmuşlardır. Örneğin 1955'de SBKP yirminci kongre kararlarını onaylamışlar, destalinizasyon akımına arka çıkmışlardır. Bugün «sosyal emperyalist» diye nitelediklerı partilerle ortak bildiri imzalamışlardır. Bu bildiriler uluslararası devrimci işçi hareketine yön göstermekteydi. Bu gerçekler karşısında Çin yöneticilerinin «sosyal emperyalizm» iddialarına kendilerinin inandıklarını düşünmek zordur. Bu cinsten sıfat yakıştırmaları kendilerinin ciddiye almadıkları şundan bellidir ki, yıllar boyu revizyonistlerin en adisi sayarak saldırıp durdukları Tito'yu bugün hiçbirşey olmamış gibi baştacı etmektedirler.

Bizim yerli Pekincilerin bugünkü tutumu da ilginçtir. Onlarda lafı dolandırarak söyleseler de emperyalistlerin saldırgan askeri paktı Nato'dan yanadırlar. Onlara göre AET'yi oluşturan emperyalist Avrupa ülkeleri, «üç dünya teorisi»ne göre, «ikinci dünya»nın parçaları olduklarından yeryüzünde süper devletlere karşı olan ilerici güçler safındadırlar. Onlara göre Türkiye halkının baş düşmanı, yurdumuzu vesayeti altında tutan ABD emperyalizmi değlidir, Sovyetler Birliği'dir. Tüm kuvvetler yığınağı ona göre yapılmalıdır. Tüm ittifaklar SSCB'yi baş düşman sayarak kurulmalıdır. Uluslararası güçler dengesinin böyle değerlendirilmesi itiraf etmeseler de, kendilerini ABD emperyalizmi ile ittifaka itmektedir. Bu yolda epeyi ilerlemeler kaydetmişlerdir. Baş emperyalist düşmana karşı ikincil emperyalist devletlerle ittifak kurma mao'cu ilkelere de uygundur. Japonya'ya karşı savaşta ÇKP batı emperyalistlerinin adamı Çan Kay Şek ile ittifak kurmamışlar mıydı? Bizim yerli pekincilerin Amerikan işbirlikçileriyle ittifakının somut belirtilerine tanık olmaktayız. Örneğin çıkardıkları günlük gazete «Aydınlık»ı basan matbaa «Tercüman»ın sahibi Kemal Ilıcak'ın ofset matbaasıdır. «Aydınlık»ın ülke düzeyined dağıtımını sağlayan kurum Gameda'dır. Aynı Kemal Ilıcak'ın aracılığıyla Gameda ilk kez bugüne değin izlemiş olduğu dğıtım politikasından vazgeçmiş ve «Aydınlıkın dağıtımını üzerine almıştır. Ve Gameda bu işi büyük başarıyla yapmaktadır. Bu ittifakın belirtilerini kolluk kuvvetlerinin tutumunda da görmekteyiz. Örneğin Adana'da polis desteler halinde «Bağımsız Türkiye»nin muhtelif sayılarını yakmıştır, ama her nedense aynı tezgah üzerinde duran «Aydınlık» gazetesine dokunmamıştır.

Evet, 1960'lardan buyana sarayburnundan nice sular aktı, ve Çin politikası da bu arada kökten değişikliğe uğradı. Bu değişiklik Çin yöneticilerinin Nötron bombasına övgüler düzmelerine kadar, Güney Zaire'de Şaba bölgesinde Fransız paraşütçülerinin katliamlarına alkış tutmalarına kadar varmıştır.

Bu durumda elbette ki her çeşit şablonculuktan uzak Türkiye devriminin çıkarlarını ön planda tutan politika, bağımsız ve yaratıcı tutum dünyadaki devrimci güçlere genellikle arka çıkan bir Sovyetler Birliği ve onunla ittifak durumunda olan sosyalist ülkeler ile Çin Halk Cumhuriyeti'nin politikasını aynı sepete koymak olamaz. Bazı arkadaşlar Ho Şi Minh Tavrı'nı yanlış anlıyorlar. Bunun iki büyük sosyalist ülke arasında eşit uzaklıkta kalmak biçiminde yorumlama eğilimi gösteriyorlar. Ho Şi Minh'in politikası bu görünümde idi. Çünkü o dönemde Vietnam devriminin çıkarları böyle bir tutumu emrediyordu. Burada belirleyici olan sorumluluğunu taşıdığın devrimin çıkarlarıdır. Ho Şi Minh tavrı budur, her şeyden önce kendi gücüne güven, bağımsız ve yaratıcı tutum budur. Ve biz bu tutumda olduğumuz için Çin Halk Cumhuriyeti gibi bir sosyalist şeref kazandırmayan bir dış politikayı olanca gücümüzle kınamak zorundayız, bize Amerikan boyunduruğunu, Nato üyeliğini şerrin ehveni olarak göstermeye kalkanlara Türkiye devriminin doğal müttefiki olan sosyalist ülkeleri baş düşman sayanlara kesinlikle karşı çıkmak zorundayız.

Elbette ki böyle bir tutum bir başka şablonculuğu benimsemek değildir. Herhangi bir merkezi, bu merkez Büyük Ekim Devrimi'ne sahne olan, Lenin'in kurduğu SSCB olsa bile marksist eleştirinin üstünde tutmak ve bu merkezden gelecek olan dayatmaları sineye çekmek hiç değildir.

Zafer Zaire Halkının Olacaktır

Geçen yıl Zaire'nin güneyindeki Şaba bölgesinde Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNC) önderliğindeki bir halk ayaklanması olduğu zaman, başta Kral Hasan'ın Fas'lı askerleri olmak üzere emperyalist kampın vurucu gücünü oluşturan «çevik birlikler»ce yenilgiye uğratıldığı zaman «Bağımsız Türkiye» savaşın bitmediğini belirtmiş ve «Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi bazı kesimlerde gerilemiştir ama hep ayaktadır» diye yazmıştı. Aradan bir yıldan az bir süre geçti. Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin her zamandaha güçlü, halk ile her zamankinden daha kaynaşmış ve dimdik ayakta olduğu kanıtlandı.

Hemen hemen tüm Bab-ı Âli basını Zaire olaylarını emperyalist ülkelerin haber ajanslarından alınan bültenlerdeki bilgilere dayanarak Türkiye kamuoyuna yansıtıyor. Genellikle ilerici diye nitelendirilen gazeteler de aynı oyuna gelmektedirler. Bunlar zencilerin eline düşmüş beyazları kurtarmak için insanca bir amaç ile harekete geçirilen Fransız ve Belçika'lı paraşütçü birliklerinden söz ediyorlar. Oysa asıl katliamcılar, soy kırıma girişenler ve bu arada beyazlara da kıyanlar bu paraşütçülerdir. Bunlar geçmişte sömürge savaşlarında uzmanlaşmış Fransız Lejyonu'nun kanlı geleneğini sürdürenlerdir. Şaba toprakla - rına indirilen Fransız paraşütçüleri eskiden Vietnam'da Dien bien fu'da, Ceyazir'de Kabiliye dağlarında Kurtuluş Savaşı vermekte olan halka karşı savaşmış olan sömürge ordusu kalıntılarından başka bir şey değildir. Zamanla zorunlu olarak erler ve kadrolar değişmiş olabilir ama görev aynıdır; emperyalist tekellerin çıkarları uğruna özgürlüğe susamış halkları ezmek, sindirmek. Şu ufak farkla ki, eskiden emperyalizm bunu açıkça sömürge yönetimini sürdürmek için yapıyordu, bugün artık yeni sömürgecilik koşullarında ,kuklası Mobutu'ları ayakta tutmak için yapıyor. Zaire'ye emperyalist müdahalenin ilginç bir yönüne işaret etmeden geçmeyelim: Şaba bölgesine sözde beyazları kurtarmak için indirilen birlikler arasında ikiyüz kişilik bir Yunan kuvveti de var. Karamanlis Hükümeti anlaşılan bu davranışıyla AET tam üyeliğinin bedelini bir ölçüde ödüyor. Kuşkusuz bu Yunan paraşütçüleri de ötekiler gibi tepeden tırnağa silahlıdırlar. Yerli halkın üzerine sıkacak kurşunları boldu. Ve gene kuşkusuz silahları Amerikan malıdır, yani Amerikan yasalarınca ancak ABD'nin saptayacağı düşmana karşı uygun göreceği zaman ve yerde kullanılması gereken silahlardır bunlar. Kıbrıs çıkartmasında Türkiye söz konusu Amerikan yasasını çiğniyerek Amerika'dan alma silahları kendi saptadığı düşmana karşı, kendi saptadığı zaman ve yerde kullandığı için kıyametler koytu. Türkiye dört yıldır bu yüzden ambargo cezasına çarptırılmıştır. Oysa Yunan paraşütçüleri aynı Amerikan silahlarını Güney Zaire halkına karşı kullandıkları için kimsenin kılı kıpırdamıyacaktır. Tersine açıkça değilse bile, kulislerde Karamanlis Hükümeti bu hareketlerinden ötürü kutlanacaktır. Çünkü Kıbrıs'a ilk Türk çıkartması sonucu Sampson'un CIA tarafından tezgahlanmış faşist darbesi fiyaskoyla sonuçlandı ve gene CIA tertipleriyle başa geçmiş olan Yunan faşist cuntası düştü. Oysa Zaire'ye dış silahlı müdahale sonucu Kara Afrika'nın Papadopulos tipinde bir faşist diktatörü olan Mobutu'nun faşist rejimine kısa bir süre daha ayakta kalma olanağı sağladı.

Bu kıyaslama bize ABD emperyalizminin vasiliği altındaki ülkelere hangi amaçlarla kullanılmak üzere silah verdiğini açıklığa kavuşturması bakımından ibret vericidir. Ambargonun kalkıp kalkmamasının günün sorunu olduğu bu sıra bu kıyaslamayı göz önünde tutmak gerekir. Ambargoyu kaldırıp Amerika Türkiye'ye silah verecekse, bu silahların Türkiye'nin gerçek ulusal savunmasının gerektirdiği yerlerde kullanılması için vermiyecektir.

Burada Avrupa solunun, özellikle Fransız solunun olaylar karşısındaki vurdum duymazlığı düşündürücüdür. Bu sol, son seçimleri kıl payı kaybetti. Böylesine güçlü bir sol hareket, Fransız Komünist ve Sosyalist Partileri Giscard d'Estaing'in en hayasızca bir sömürge savaşına girişmesi olgusu karşısında sesini duyurmuyor. Oysa Fransa'nın altını üstüne getirmeliydiler. Fransız işçilerinin, emekçilerinin, ezilen halklarla dayanışmasını grevlerle, yığınsal eylemlerle dile getirmeliydiler. Ve bu eylemlerle Fransız tekellerinin adamlarına pabucun pahalı olduğunu kanıtlamalıydılar. Bunu yapmamaları «Avrupa Komünizmi» denen sağ akımın gerçek niteliğini özler önüne sermektedir. Bu durum bir Fransız Komünist Partisi'nin niçin «proleter enternasyonalizmi» teriminden gocunduğuna da ışık tutmaktadır.

« KONTR - GERİLLA »

Nato'nun yan ürünüdür

15 Nsan 1976'da kurulan Cumhuriyet Senatosu «Toplumu Etkileyen Şiddet Olaylarını Araştırma Komisyonu», iki yılı aşkın bir zamandan sonra araştırma konusu üzerine siyasal partilerin (Bu arada TEP'in de) görüşlerinin istenmesine karar vermiştir.

TEP'in Senato Araştırma Komisyonu'nun yazısına yanıtı aşağıdadır:

Cumhuriyet Senatosu
Toplumu Etkileyen Şiddet
Olaylarını Araştırma Komisyonu
Başkanlığına

20 Mayıs 1978
Sayı : 78/1978

Sayın Başkan,

8 Mayıs 1978 gün ve 796-15151 sayılı yazınıza cevaptır.

Komisyonunuzca açılan araştırma konusunda Türkiye Emekçi Partisi'nin görüşleri ilişik olarak sunulmuştur.

Saygılarımla.
Türkiye Emekçi Partisi
Genel Başkanı
Mihri Belli

TOPLUMU ETKİLEYEN ŞİDDET OLAYLARI KONUSUNDA TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ'NİN GÖRÜŞÜ

Bağımlı kapitalizm koşullarında sağlıksız bir iktisadi gelişme sömürücü sınıflarla emekçi halk arasındaki uçurumu büsbütün derinleştirmiştir. Öyle ki bugün yurdumuz Türkiye bir yoksulluk denizi içinde aşırı refah adacıklarının oluştuğu adaletsiz bir toplum görünümündedir. Bu koşullarda halk yığınları içinde derin bir huzursuzluğun hüküm sürmesi ve bunun toplum olayları biçiminde tezahür etmesi doğaldır. Türkiye'de son yıllarda süregelen şiddet olaylarının başlıca açıklaması buradadır. Toplumumuzun içine sürüklendiği bunalım Batı'nın tüketim toplumlarının karşılaştığı bunalımdan farklıdır. Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumuna son verilmedikçe, bu ülkede işbirlikçi kapitalistlerin ve toprak ağalarının sömürü ve tahakkümüne son verilmedikçe, yurdumuz sosyalizm doğrultusunda yo lalan tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir toplum durumuna yükseltilmedikçe öteki ulusal sorunlarımız gibi bu sorun da kesin ve köklü bir çözüme vardırılamaz. Onun için toplumu etkileyen şiddet olaylarının sona erdirilmesi için mücadele halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden ayrı tutulamaz.

Bu gerçeği vurguladıktan sonra hemen belirtelim ki bizim tutumumuz «ya hep ya hiç» tutumu değildir. Demokrasi mücadelesinin adım adım verilmesi gerektiği, bu mücadelenin aşamalardan geçmesinin zorunlu olduğu gerçeği görmezlikten gelinemez. Sorunun kesin çözümü için uzun vadeli istemlerimizin gerçekleşmesine bağlıdır. Ancak kesin çözüm yolunda ilerlemenin tek yolu, bugünün demokrasi mücadelesinin emretmekte olduğu ivedi görevleri yerine getirmektir. Bu görevler, ancak Türkiye toplumunun tüm yurtsever güçlerinin emperyalizme (özellikle ABD emperyalizmine) karşı, faşizme karşı omuz omuza mücadele vermesiyle yerine getirilebilir.

Cumhuriyet Senatosu Toplumu Etkileyen Şiddet Olaylarını Araştırma Komisyonu'nun kurulmasını sağlayan Milli Birlik Grubu ve Cumhuriyet Halk Partisi Cumhuriyet Senatosu Grubu önergelerinde getirilen teşhis genel çizgileriyle doğrudur. Gerçekten bugün Türkiye'de yoğunlaşarak ve yaygınlaşarak süregelen şiddet olayları «rastlantılar sonucu meydana gelmiş, birbirinden kopuk, bağımsız, bilinçsiz, hedefsiz ve gayesiz zabıta olayları dizisi olarak görülemez ve gösterilemez». Gerçekten söz konusu olan burjuva parlamenter kisveye bürünmüş ya da bürünmemiş bir faşist dikta düzeni hedefine götürücü «araçlar olarak planlanmış, programlanmış, uyumlu ve tutarlı strateji ve taktiklere bağlanmış, sistemli bir komplo»dur. İşbirlikçi sermaye ve genellikle gerici güçler, bu komplonun arkasındaki faşist odakların varlığını sürdürmesini ve bunların, herhangi bir bunalım anında, baş vurulaca kbir alternatif oluşturmasını sınıf çıkarları gereği sayarlar. Büyük sermayenin bazı sözcülerinin bugün Ecevit Hükümetine karşı olumlu tutum içinde görünmeleri bu gerçeği ortadan kaldırmaz. ABD emperyalizmi de onun işbirlikçileri de faşist odakların temizlenmesine kesinlikle karşıdırlar.

Komplonun doğrudan doğruya tertipçileri ve uygulayıcıları sömürülen ülkelerde istikrarsızlık yaratarak faşist darbelere ortam hazırlama işinde uzmanlaşmış bulunan ABD emperyalizminin casusluk örgütü CIA'dır. MİT içinde CIA buyruğuna girmiş olan takımdır, faşizmin vurucu gücünü oluşturan illegal ve legal faşist örgütlerdir, MHP ve AP içinde yuvalanmış faşist gruplardır.

Türkiye'de bugün faşist cephe, özellikle 12 Mart döneminde devlet mekanizması içinde kilit noktaları tutabilmiş olan yaygın bir kadronun mirasçısı durumundadır. Bu kadro yalnızca 12 Mart'tan sonra oluşmadı. Uzun yıllar boyu Türkiye'nin NATO üyeliği ve bunun doğal sonucu olan Amerikan vesayeti koşullarında meydana geldi v egelişti. Bugün çok sözü edilen kont-gerilla NATO'nun bir yan ürününden başka bir şey değildir. Nasıl ki, örneğin İtalya'da, bugün Neofaşist hareket NATO örgütüyle sıkı ilişkiler içindeyse, nasıl ki Yunanistan'da 1967 faşist darbesi NATO'nun Prometeus Planının uygulanmasıyla gerçekleştiyse, Türkiye'de de NATO'ca eğitilmiş kadrolar, NATO'ca oluşturulmuş kontr-gerilla gibi örgütler olmadan ne 12 Mart darbesi ne de bugün tezgahlanmak istenen faşist darbe düşünülemez. Onun için bugün Türkiye'de anti-faşist mücadele ülkemizin NATO'dan çıkması uğruna mücadeleden ayrı düşünülemez.

MC iktidarları döneminde faşist cephe devlet mekanizması içinde çok önemli kilit noktaları ele geçirebilmiştir. Kıyımlarla kalınmamış, yüzbinin üstünde bir faşist kadro çeşitli devlet kurumlarına yerleştirilmiştir. MİT, Polis, Jandarma ve Ordu'da önemli kilit noktaları bu unsurların elindedir. Öyle ki Ecevit Kabinesi bugün parlamenter mekanizmanın işlemesiyle hükümet olabilmiştir ama bu hükümetin iktidar olduğu henüz söylenemez. Komisyonunuzun araştırma konusu olan şiddet olaylarının gerçek tertipçilerinin bir türlü ortaya çıkarılamaması, bunların adalet önüne getirilememesi, hükümetin henüz kolluk kuvvetlerinin büyük kesimine söz geçiremediğinin, yani henüz iktidar olamadığının kanıtıdır.

Ecevit Hükümetinin kurulmasından bu yana faşist saldırıların gittikçe yoğunlaştığına ve yaygınlaştığına tanık olmaktayız. Bunun nedeni bellidir. MC iktidarları döneminde faşist merkez, hem demokratik güçleri baskı altında tutmak, bunları yılgınlığa uğratmak için, hem de kendi vurucu güçleri safında ancak eylemin sağlayabileceği birlik ve disiplini sürdürebilmek için hareket halindeydi. Faşist saldırıları belli bir dozda sürdürüyordu. MC iktidardan uzaklaştıktan sonra artık faşist merkez için darbelerini yoğunlaştırmak ve yaygınlaştırmak bir zorunluluk haline gelmiştir. Pasif duruma geçmelerinin ve burjuva hukuk devleti kurallarının iyi kötü işlerlik kazanmasının kendilerini giderek yok olmaya götüreceğini biliyorlar. Durdukları takdirde saflarında çözülme başlayacaktır. İplikleri pazara çıkacak, tüm etkinliklerini yitireceklerdir. En ılımlı, en bağışlayıcı bir burjuva iktidarı bile, hukuk devleti kuralları uyarınca hareket ettiği sürece, kendilerine karşı harekete geçmek zorundadır. Bunu iyi biliyorlar. Onun i;in «durmıyalım düşeriz» belgisi uyarınca tedhişi sürdürüyorlar.

Bu gerçek karşısında Başbakan'ın, hükümetin başa geçmesini izleyen günlerde «tedhiş eylemleri durdurulmazsa kaynaklarına gideriz» anlamında uyarı niteliğindeki sözlerinin hiçbir sonuç vermemiş olmasına şaşmamak gerekir. Hükümetin bu tutumu hukuk devleti kurallarına ters düşer. Eğer CHP Senato Grubunun önergesinde belirtildiği gibi, Anayasal düzenin tedhi şeylemleri yoluyla yıkılması ve yerine faşist dikta düzeninin kurulması söz konusuysa (ki öyledir), burada Anayasal suçu bağışlamak, azmettiriciyi görmezlikten gelerek en alt düzeyde şartlandırılmış bir faşist tedhişçiyi tek sorumlu saymak, komplonun tertipçileriyle suç ortağı durumuna düşmek olur. Burada söz konusu olan Türk Ceza Kanunu'nun 146'ncı maddesinin açıkça ihlalidir, başka şey değil.

Yapılacak şey, bugünün koşullarında, güçler dengesinin dayattığı zamanlamaya uyarak, programlı ve sistemli biçimde, tam bir yüreklilik ve kararlılıkla faşizmin odakları üzerine yürümektir. Faşist cepheden çok daha güçlü olan demokratik güçler potansiyelini bir an önce tümüyle bu yolda harekete geçirmektir. Bu büyük gücün aktif, yığınsal desteğini sağlamaktır. Bu destek sağlanmadıkça, tepeden inme bürokratik önlemlerle faşist güçlerin hakkından gelmenin olanağı yoktur. Bu desteği arkasında bulabilen bir hükümet, kısa zamanda, kolluk kuvvetlerini denetimi altına alabilir ve hukuk devleti kurallarını bu ülkede egemen kılar.

Sağ basının, hatta bazı hükümet sözcüerinin dillerine doladıkları «aşırı sol ile aşırı sağ çatışması» hikâyesi, hedef şaşırtmaktan başka şey değildir. Türkiye'de bugün olan faşizm ile burjuva hukuk devleti arasındaki çatışmadır. Maksatlı olarak gösterilmek istenildiği gibi «aşırı sol ile aşırı sağ arasında çatışma» değildir. Faşizm yalnızca bir sağ akım, hatta aşırı sağ akım olarak nitelendirilemez. İkinci Dünya Savaşında Almanya, İtalya ve Japonya'da faşizmin belli başlı kaleleri yıkıldığında tüm insanlık faşizmi bir «insanlık suçu »ilân etti. İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'ne yön veren bu anlayıştır. Onun i;indir ki burjuva demokrasilerinde bugün marksizmi benimseyen işçi ve komünist partilerinin yeri vardır ama faşist partilerin yeri yoktur.

Türkiye'de bugün faşist darbe tertiçilerinin asıl hedefi iktidardaki CHP'dir. CHP'nin solundaki güçler şu anda ikincil hedeftir. Faşist saldırılarda vurulanların büyük çoğunluğunun sosyalistler, proleter devrimcileri oluşu bu gerçeği değiştirmez. Bu, demokratik güçleri bölme amacını güden bir taktiktir. Bu taktik ile CHP bilinç;li, diri desteklerden yoksun bırakılmak istenmektedir.

Solda bireysel teröre başvuranların savunma durumuna itilmiş oldukları ve çaresizlik içinde bireysel terörden medet ummaya kadar sürüklenmiş bulundukları gerçeği gözden kaç;ırılmamalıdır. Bu sol grupları 12 Mart döneminde ve MC yıllarında iktidar olan ve iktidara yeniden kavuşmak için ülke düzeyinde yaygın bir faşist terör havası estirerek darbe koşullarını hazırlama gayreti içinde bulunan, devlet içinde devlet kesilebilmiş faşist cephenin güçleriyle bir tutmak aymazlık olur. Biz inanıyoruz ki Türkiye'de bağımsızlık ve demokrasi güçleri emperyalizme ve faşizme karşı yığınsal, etkin direnişlerini doruğuna ulaştırdıkları ve faşist cepheyi gerilemeye zorlayabildikleri bir tarihsel ortamda emekçi halktan kopuk sol sekter gruplar tüm ekinliklerini yitirecekler ve bu sayfalardan büyük çoğunluk bağımsızlık ve demokrasi cephesinin disiplinini er geç benimseyecektir.

Faşizmin kökünün kazınması, ancak devrimci anlamda düzen değişikliğiyle olanaklıdır. Bu açık. Bununla birlikte şu anda bu doğrultuda yerine getirilmesi gereken ivedi görevlerimizin olduğu da besbellidir. Bizce bu görevlerin bellibaşlıları şunlardır:

Faşizmin yönetici merkezlerine ulaşmadan, tedhiş olaylarının önlenmesi olanaksız olduğuna göre, kontr-gerilla, MİT'in CIA buyrultusundaki kesimi, Ordu'da ve kolluk kuvvetlerinde yuvalanabilmiş olan faşist odaklar etkisiz duruma getirilmelidir.

Kontr-gerilla ve öteki faşist odakların NATO'nun yan ürünleri oldukları gerçeği iyice kavranmalı, NATO ile ilişkiler bu gerçek ışığında belirlenmelidif.

Faşizm için elverişli ortam yaratmaktan başka işlevi olmayan anti-demokratik yasalar, özellikle TCK'nun 141 ve 142'nci maddeleri kaldırılmalıdır. Ve genellikle bu ileri adımların atılabilmesi için hakımızın yığınsal demokratik mücadelesinin önüne dikilmiş olan tüm engeller temizlenmelidir.

Faşizmin insanlık suçu olduğu gerçeği yasalarımızda ifadesini bulmalıdır.

Devlet ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında faşizmin süregelen baltalam ahareketlerine son verilmelidir. Eğitim ulusal ve demokratik nitеliğe kavuşturulmalıdır. İlerici kültür ülke düzeyinde egemen kılınmalıdır.

Eğitim üzerine

Parti üyelerini ve parti üyesi olmaya aday sempatizanları eğitmek, yani onların devrimci teoriyi pratik içinde sindirmelerini sağlamak, ideolojik kültür düzeylerini yükseltmek, ayrıca proleter devrimcisi bilinçlerini ve parti disiplini anlayışlarını oluşturmak ve pekiştirmek, parti kadroları arasında şaşmaz bir ideolojik birlik kurmak devrimci partilerin başta gelen görevlerinden biridir.

1) Siyasal, ideolojik eğitim çalışmalarını kademelendirmek çalışmaların verimi bakımından gereklidir. Bu kademelendirmede üye ve sempatizanların bilgi düzeyleri, parti içindeki konumları ve ayrıca sosyal durumları, meslekleri dikkate alınmalıdır. Eğitim programı bu kademelendirme göz önünde bulundurularak hazırlanıp sistemleştirilmeli, tıpkı ders kitabı biçiminde belli bir eğitim programı ve üyelerin sorumlu tutulacağı bir konular dizini hazırlanmalı, parti örgütlerinin kullanımına sunulmalıdır.

A° Sempatızanların eğitimi esas olarak parti büro ve ilçe örgütlerinin görevidir. Büro ya da ilçe örgütleri olmayan yerlerde, varsa, bu işi il örgütleri yapar.

Sempatizanlar için, pratik görevlerin yoğun olmadığı dönemlerde, genellikle haftada iki gün eğitim çalışması düzenlenmelidir. Bu çalışmaların süresi, eğitim çalışmasına katılanların konuları kavrama ve belli bir çalışmayı verimi düşürmeden sürdürebilme durumlarına göre ayarlanmalıdır. Haftalık çalışma günlerinden birinde güncel yurt ve dünya olayları tartışılmalı, olaylar devrimci bilimin ve parti görüşünün ışığında tartışılıp yorumlanmalıdır. Haftanın öteki günü teorik eğitime yer verilmelidir.

Bu çalışmayı, bu iş için yeterli hazırlığı yapılmış parti üyeleri yapacaklardır. Zaten her parti üyesi çevresindeki sempatizanları eğitmekle yükümlüdür. Ve her üyenin bu çalışmayı gereğince yerine getirip getirmediği bağlı bulunduğu örgüt tarafından sıkı bir şekilde denetlenmelidir. Ayrıca her parti üyesi belli bir program gereğince görevlendirilmiş olsun ya da olmasın her bulunduğu yerde parti çizgisini savunmak ve yaymakla yükümlüdür.

Teorik eğitim çalışması sosyalizmin bilimine ilk adım niteliğinde olacaktır. Burada hedef, ilk elde, sempatizanların yurt ve dünya sorunlarının bilincine varmalarını sağlamak, sonra da kendilerine bir bilimsel düşünme ve yorumlama yöntemi kazandırmaktır. Demek ki sempatizanları ülkemizin emperyalist dünya sistemi içindeki yeri ve durumu konusunda, yani feodal ilişkileri de barındıran bağımlı kapitalist yapı konusunda, bu durumun yarattığı somut sonuçlardan örneklemelerle aydınlatmakla işe başlamak gerekmektedir. Buna bağlı olarak bu bağımlı sömürü düzenini değiştirmenin zorunluluğu işlenmelidir. Burada ekonomik alt yapı değiştirilmeden sağlanan değişikliklerin köklü ve kalıcı olmadıkları, dolayısıyla üretim ilişkilerinin değiştirilmesi zorunluluğu vurgulanmalıdır.

Bunu izleyecek çalışma, değiştirmek için mücadelenin gereğini saptamalı, değiştirme umut ve şevkini yaratmalıdır. Ve bu mücadelenin biçimleri (siyasal, ekonomi-demokratik) tanıtılmalıdır. Buna bağlı olarak güçleri birleştirme gereği kavratılmalı, örgütlü çalışmanın, dolayısıyla örgütlenmenin ve ittifakların önemi kanıtlanarak örgütlenme biçimleri, bunların ayırd edici özellikleri, işlevleri (siyasal parti, demokratik kitle örgütleri) ele alınmalıdır.

Böylece örgütlü siyasal mücadele ve siyasa örgüt konusu TEP olgusuna bağlanmalıdır. TEP' in hareketimizin geçmişiyle bağlantısı partimizin anladığı biçimde konarak «Niçin TEP?» sorusu ayrıntılı bir biçimde açıklanmalıdır.

Bundan sonraki aşamada, siyasal örgütlü mücadelenin yani siyasal partinin gereğini kavramış ve hangi siyasal partiyi seçeceğine inançla karar vermiş kişinin parti üyeliğine hazırlanması gerekir. Partili kimdir? Partili olmak kişiye ne gibi sorumluluklar yükler? Ona ne gibi onurlar ve erdemler kazandırır ve ayrıca onu, ülkemizin koşullarında, ne gibi engellemelerle karşı karşıya getirir? Parti çalışması, parti disiplini nedir? Demokratik merkeziyetçilik nedir? Tüm davranışlarında partiye layık olmak, davayı ve onun temsilcisi olan partiyi her şeyin önünde ve üstünde tutmak ne demektir? vb. sorunları aydınlığa kavuşturmalıdır.

Bu konuları işlemek için «Bağımsız Türkiye», «Emekçi» gibi yayın organlarında «Emekçi Yayınları»ndan yararlanılabilir. Ayrıca elbette ki tüm bilimsel klasiklere ve güncel yayınlara başvurulabilir. Bu arada, sempatizanların da partimiz paralelindeki adı geçen yayınları sistemli bir biçimde izlemeleri ve bunların dağıtımında, okutulmalarında aktif olarak görev almaları mutlaka sağlanmalıdır.

Bu arada, henüz sempatizan bilincine sahip olmadığı halde kendisiyle sosyal ilişki kurulabilmiş özellikle doğal yerleri proleter devrimci saflar olan unsurları bu eğitim çalışmalarına katılır duruma getirmenin de ihmal edilmemesi gereken önemli bir görev olduğunu parti üyelerine ve sempatizanlara hatırlatalım. (Hazırlık çalışması)

Bu çalışmalar tamamlandıktan sonra sosyalizmin felsefesi diyalektik materyalizmin ve onun ışığında toplum biçimlerinin, basit ekonomi politik bilgilerinin öğrenilmesine geçilmeli ve bu konularda temel bilgiler verilmelidir.

Bunu izleyecek eğitim çalışmaları artık kadro eğitiminin yani parti üyelerinin; biz buna alt kadro diyeceğiz, eğitimi kapsamına girer.

Bütün bu çalışmalarda eksiklikleri, iyi kavranamıyan, daha çok aydınlatılması ya da vurgulanması gereken noktaları görüp saptamak, elbette ki, eğitimle görevlendirilecek arkadaşların uyanıklığına; ciddiyetine, çalışkanlığına ve konu-

ları iyi özümlemiş olmasına bağlıdır. Ve parti, kendi üyelerinden ve özellikle eğitimci üyelerinden bu niteliklere sahip olmalarını istemekte haklıdır.

B° Alt kadroların, yani parti üyelerinin eğitimi: İlçe ve gerektiğinde il örgütleri bu çalışmayı yürütmekle görevlidir. Parti, üyelerinin belirli bir kültür düzeyine sahip olduklarını varsayar. Bu bakımdan kadro eğitimi, bilimsel sosyalizmin ve bunun Türkiye toplumuna bağımsız ve yaratıcı bir tutumla uygulanışı hedefinin önümüze koyduğu sorunları daha derinlemesine incelemek, teori ile pratiği tam bağdaştırmak ve parti çizgisinin içerdiği tüm konuları gerektiğince sindirmek demektir. Alt kadro, üst kadro tarafından eğitilecek ve kendisi de edindiği bilgileri grup çalışmalarıyla çevresine aktarmakla yükümlü olacaktır. Bütün bu çalışmalar, parti disiplinine uygun olarak sıkı bir şekilde denetlenmelidir.

İl ve ilçe örgütlerinin teorik eğitim çalışmalarında kaynak olarak başvurmaları gereken yapıtlar merkezce düzenlenen listelerle örgütlere bildirilir. Bilimsel sosyalizmi sindirebilmek, şablonculuğa ve tekerlemeciliğe düşmeden, yani gerçekten diyalektik bir biçimde düşünüp davranabilmek bu yapıtları dikkatle okuyup anlamakla, pratikteki yorumlarını örnekler üzerinde tartışmakla mümkündür. Böylece bir parti üyesi, yersiz ve gereksiz keskinliklere kapılmadan ama beri yandan ödünler de vermeden, kendine ve örgütüne güvenden gelme bir ağırbaşlılıkla, gereken devrimci tutumu her durumda gösterebilir, ayrıca göstermekle de yükümlüdür.

C° Üst Kadro eğitimi: Kadro eğitiminin daha üst düzeyde, daha derinlemesine ve ayrıntılı bir biçimde öğrenilmesi hedefine yönelik daha üst düzeyde olmalıdır. Bu eğitim kademesi, merkezin de yardımıyla il örgütleri çerçevesinde gerçekleştirilmelidir. Bu kadro alt kadroları eğitmekle, ve elbette ki daha başka üst düzeyde parti görevlerini yerine getirmekle görevli olacaktır. Üst kadro eğitimi kurs gibi sıklaştırılmış ve yoğunlaştırılmış seminerler biçiminde gerçekleştirilirse daha verimli olur. Bu kadronun eğitimi de merkez eğitim görevlilerinin hazırlayacakları belli bir program çerçevesinde gerçekleştirilmelidir.

Bunlar dışında bir siyasal parti uzmanlaşmış eğitimciler ya da eğitim uzmanları kadrosu yetiştirmelidir. Bu kadro gerektiğinde çalışmaları denetleyerek, gerektiğinde günün gereksinmelerine göre programlar düzenleyerek ve gerektiğinde de üst kadroları eğiterek sistemli ve verimli bir eğitim programının uygulanmasını ve eğitim birliğini sağlamalıdır.

Her kademedeki eğitim çalışmaları mutlaka konuların sindirilmesini sağlayıcı nitelikte olmalıdır. Öğrenmeye çalışmak her zaman öğrenmek demek değildir. Çalışmaların verimliliğini denetlemek ilgili örgütün sorumlularının görevidir. Verimli olmayan yöntemler bırakılmalı yenileri aranmalıdır. Belli konuların eğitim grubunca önceden hazırlanıp hep birlikte tartışılması verimli bir yöntem olabilir. Tüm çalışmalarda pratik ölçütü hiç bir zaman elden bırakılmamalıdır. Yani konular doğadan ve mücadele deneylerinden örnekler verilerek açıklanmalıdır.

Gerek iller, gerekse ilçeler düzeyinde, her eylemden her çalışmadan sonra o eylem ve çalışmanın değerlendirilmesi mutlaka yapılmalı, yanlışlar, alınacak dersler proleter devrimcilerine yaraşır bir açık yüreklilikle ve uyanıklıkla ortaya konmalıdır. Buna uygulamalı ders ya da aktif toplantısı da diyebiliriz. Bu gibi değerlendirmeler teorik bilgilerin somuta geçirilmesini sağlayacaktır.

Bilinmelidir ki en iyi eğitici mücadelenin kendisidir. Bu bakımdan eylemle ilgili aktif toplantıları da eğitimin bir parçasıdır. Teorik eğitimin parti üyelerinin kitab kurdu kesilmeleri amacını kesinlikle gütmemesi gerektiği açıktır. Kitabın önemi yanında devrimci pratiğin eğitici değeri iyi kavranmalıdır.

2) Tüm parti üyelerinin genel kültürlerinin artması, düşünebilme ve yaratıcılık yeneklerinin gelişmesi, yaşamı ve insanları daha iyi tanıyıp değerlendirmeyi ve insanları daha bilinçli bir biçimde sevmeyi öğrenmeleri için hiç değilse ayda bir, bir roman, benzeri bir yapıt ya da tarihsel ve toplumsal olayları inceleyen bir kitap okumakla zorunlu tutulmaları gerekir. Örgütler, üyelerini ve üyeler birbirlerini bu yönde etkilemeli, birbirlerinin doğru seçimler yapmalarına yardımcı olmalı, okunan kitapların konusu ayrıca aralarında tartışılmalıdır.

Bazı devrimcilerde görüldüğü gibi, «ben yalnız teorik kitap okurum» görüşü ve değerli sanat yapıtlarını küçümseme tutumu çok yanlış bir tutumdur. Tam tersine bu okumalar da partilinin eğitiminin önemli bir parçasıdır. Partilinin olgunlaşmasını, çiğ, sığ davranışlardan kurtulmasını, insanlarla daha kolay ve daha sağlam ilişkiler kurmasını sağlar ve kavrayış gücünü yükseltir.

SIYASAL ÇIZGI ve KADROLAR

«Partinin genel çizgisi çıkarına **güzel kararlar ve konuşmalar yalnızca işin başlangıcıdır:** Çünkü onlar zaferin kendisi değil, **zafer isteği** demektir. Doğru çizgi saptandıktan, sorunun doğru olarak çözümü gösterildikten sonra, davanın başarısı, örgüt çalışmalarına, parti çizgisinin gerçekleşmesi konusundaki **savaşın örgütlendirilmesine, insanların doğru olarak seçilmesine,** yönetici **organların kararlarının uygulanıp uygulanmadığının** yoklanmasına bağlıdır. Bunlar olmadıkça, doğru parti çizgisi ve doğru kararlar, ciddi olarak zarara uğrama tehlikesiyle karşı karşıyadır.» (Leninizmin Meseleleri)

Siyasi çizgiyi eyleme geçirecek olan emekçi halkın kendisidir, yığınlardır. O halde bu çizgi tüm ayrıntılarıyla halkın anladığı dilde ifade edilmelidir. Dimitrof'un Üçüncü Enternasyonal'in 1935'teki 7. Dünya Kongresi'ndeki yaptığı konuşmasında sarfettiği şu sözler bizi de bağlar. Şöyle diyor: «Hepimiz şu cümleleri bir kanun, bolşevik kanunu, temel bir kural bilelim:

Türkiye solunun bölünmüşlüğüne son verilerek, işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde bir proleter devrimci partinin tarihsel gelişmemize damgasını bir an önce vurmasını sağlamanın bugün tek yolu TEP'i güçlendirmekten geçer, diyoruz. TEP, Türkiye devrimini gerçekleştirecek olan preleter devrimci partinin omurgasıdır, diyoruz.

Bu gerçeklerle bağdaşmayan aşırı bir iddiacılık mıdır? Değildir. Çünkü varlığını dükkancılık tutumunun bugün solda yaygın olmasına borçlu bulunan fraksiyonlardan biri değildir TEP. Çünkü bugün dünyada yaygın moda fraksiyonlarla TEP'in bir benzerliği yoktur. Çünkü bugün dünyada devrim yapmış olan, yapmakta olan tüm devrimci örgütler tıpkı TEP gibi öncelikle kendi özgücüne güvenmektedirler ve bağımsız ve yaratıcı bir tutum içindedirler. Ve bu bakımdan TEP çizgisi ile bu örgütlerin çizgisi arasında bir paralellik vardır. Çünkü TEP proleter devrimci hareketimizin tarihinde sağlam ne varsa onun hakiki temsilcisidir. Ve çünkü biz Türkiye gerçeklerini en iyi bilmekteyiz ve bilimsel sosyalizmi bu gerçeklere uygulayarak vardığımız sentez saptadığımız siyasal çizgi doğrudur.

TEP devrimi yapacak olan siyasal örgütün omurgasıdır demek aşırı iddiacılık değildir. Besbelli ki partimiz devrimi gerçekleştirecek güce ulaşana değin daha yapılacak pek çok iş var, bu yolda verilecek nice mücadeleler var. Omurga, iskeletin ancak bir parçasıdır. Ve iskelet de vücudun yalnızca çatısıdır. Biz şimdilik omurgadan ibaretiz demek, o geleceğin güçlü vücudunu yaratana kadar tüm iskeleti tepeden tırnağa kurmakla yükümlüyüz demektir. Ve iskelet üzerine sinir sistemini, kan dolaşım sistemini, kasları yerleştirmekle, beyini vücudu yönetecek duruma getirmekle yükümlüyüz demektir. Beyinden aldığı emirle kasların harekete geçmesiyle yumruğun olanca gücüyle gericiliğin, karşı-devrimin alın çatına ineceği örgütlenmeyi gerçekleştirmek görevinin henüz önümüzdeki bir görev olduğunu kabul etmek demektir. Kısaca partiyi kurma işinin henüz başında bulunduğumuzu, ve tüm enerjilerimizi bu yolda seferber etmekle yükümlü olduğumuzu söylüyoruz.

Parti kurma işi herşeyden önce bir kadro sorunudur. Birinci görev kadroların eğitimidir. Yalnızca teorik düzeyin yükseltilmesi anlamında eğitim değil, doğrudan doğruya eylem içinde, emekçi yığınlar saflarında çalışmalar sonucu edinilen deneyimler olmadan bu deneyimleri sistemleştirerek teoriyi tamamlayan, onunla iç içe bağdaşan bilgiler haline getirmeden yeterli bir kadro eğitiminden söz edilemez.

Siyasal çizgimizin doğru olduğunu söylüyoruz. Bu çizginin doğru olabilmesi için onu devrimci teorinin ve ülke gerçeklerinin ışığında halkın nabzını elimizde tutarak saptamamız gerekir. Burada şablonculuğun yeri yoktur. Bağımsız tutum ve yaratıcılık şarttır.

Nedir doğru siyasi çizgi? Bu belli bir tarihsel anda emekçi yığınları, henüz uzak bir hedef olsa bile devrim doğrultusunda harekete geçirebilecek olan çizgidir. Onun için o çizginin kitlelerin özlemlerinin ifadesi olması zorunludur. Emekçi halkın bütün kesimleri bu özlemleri bilincinde taşır. Ama büyük çoğunluk bunları sistemli düşünceler biçiminde ifade edemez. Bize düşen görev emekçi halkın ayrı ayrı kesimlerinin dağınık ve sistemsiz düşüncelerini derli toplu sistemli bir eylem çizgisi haline getirmektir. Budur halkın nabzını elinde tutmak.

Örneğin, bugün Türkiye işçi sınıfının en büyük kesimi sendikalaşmanın, patrona karşı etkın iktisadi mücadele vermenin tek yolunun dürüst sendikalar çatısı altında birleşmek olduğunun bilincindedir. Gene aynı çoğunluk seçimlerde umudunu dönüşümcü bir platformla ortaya çıkan bir burjuva partisine ve onun liderine bağlamış bulunuyor. İşçi kitlesi bununla birlikte içten içe sendikasının, bu sendika devrimcilik iddia etse bile özlemini çekmekte olduğu dürüst sendika olmaktan uzak olduğunun ve umudunu bağladığı partinin de kendi öz siyasal örgütü olmadığını bilir. Gerçekçiliği onu elde olanla yetinmeye itmektedir. Ama öte yandan mutlu ve özgür bir yaşam ve onu sağlayacak olan örgütlenme özlemini üreğin de taşımadan edemez.

Burada proleter devrimcisi olarak sana düşmak, hayallere kapılmadan emekçi halkın senin anlatışına göre ne düşünmesi gerektiğini değil fiilen ne düşünmekte olduğunu doğru değerlendirmek ve işçi yığınların özlemlerini sistemli düşünceler biçiminde ileriye dönük olarak dile getirerek yığınları hemen önlerinde bulunan sorunları çözecek olan eylem çizgisini saptamaktır. Hemen önümüzdeki sorunların çözümünden, görevlerin yerine getirilmesinde sözediyoruz. Daha sonraki aşamada karşımıza dikilecek olan görevlerden değil. Bu kitleyi bir adım götürebilmek için zorunludur. Elbetteki tarihte atlayışlarda vardır. On adımlık bir mesafeyi bir adımda aşmakta var. Ama bugün o tarihsel koşullar henüz yoksa bir adımı başarıyla aşabilecek olan kitleyi on adım birden atlamaya sürüklemek «sol» sekterlik olur. Bu da genellikle «sol» sekter çizgiyi saptayan örgütün yığınlardan kopması sonucunu verir. Emekçi halkın belirli tarihsel andaki özlemlerini derli toplu sistemli bir eylem çizgisi haline getirmek devrimci hayalden yoksunluk değildir. Çünkü emekçi halkın en bilinçsiz kesimleri bile içten içe uğradığı sömürünün bilincindedir. Ve kurulu sömürü düzeninin yerini yeni bir düzenin almasını ister. Ve senin saptayacağın siyasal çizgi halkın belirsiz, dağınık ve sistemsiz olarak yüreğinde taşıdığı bu özlemi dile getirmelidir, siyasal çizgi ileriye sömürüsüz sosyalist sisteme yönelik olmalıdır.

Ama halkın nabzını ne kadar sıkı sıkı elinde tutsan da, ve emekçi halkın özlemlerini ne kadar doğru olarak saptayıp bunları sistemli ve yoğun ifadesi olan devrimci eylem çizgisini saptasan da, bu çizginin kesinlikle doğru olduğunu bilemezsin. Çizginin doğruluğunu eylem kanıtlayacaktır. Ve çok kez eylem içinde siyasal çizginin eksik, hatalı yanları ortaya çıkacak ve çizginin gözden geçirilmesi gerekecektir.

Doğru siyasal çizgi yığınların özlemlerinin derli toplu ifadesi olduğuna göre ve yığınlarla bağlar kurmak dar bir yönetici çevrenin tekelinde bir şey olamıyacağına göre bu yolda tüm parti kadrolarının seferber edilmesi zorunlu bulunduğuna göre siyasal çizgiyi saptamak işinde dolaylı yoldan da olsa tüm kadroların katkısı olacaktır. Bu örgüt içinde organlar arasında tam ahenkli ve irtibatlı bir kollektif çalışmayı zorunlu kılar. Parti içi demokrasi, demokratik santralizm tam bir titizlikle uygulanmalıdır.

Bu bakımdan aktif toplantılarında deneyim değiş tokuşu, eleştiri özeleştiri ortamının yaratılması şarttır. Örgütün karar organı ancak halkın nabzını elinde tutan parti kadrolarının nabzını elinde tutarak doğru kararlar alabilir, doğru çizgiyi saptayabilirler.

«Partinin genel çizgisi çıkarına *güzel kararlar ve konuşmalar yalnızca işin başlangıcıdır:* Çünkü onlar zaferin kendisi değil, *zafer isteği* demektir. Doğru çizgi saptandıktan, sorunun doğru olarak çözümü gösterildikten sonra, davanın başarısı, örgüt çalışmalarına, parti çizgisinin gerçekleşmesi konusundaki *savaşın örgütlendirilmesine, insanların doğru olarak seçilmesine,* yönetici *organların kararlarının uygulanıp uygulanmadığının* yoklanmasına bağlıdır. Bunlar olmadıkça, doğru parti çizgisi ve doğru kararlar, ciddi

olarak zarara uğrama tehlikesiyle karşı karşıyadır.» (Leninizmin Meseleleri)

Siyasi çizgiyi eyleme geçirecek olan emekçi halkın kendisidir, yığınlardır. O halde bu çizgi tüm ayrıntılarıyla halkın anladığı dilde ifade edilmelidir. Dimitrof'un Üçüncü Enternasyonal'in 1935'teki 7. Dünya Kongresi'ndeki yaptığı konuşmasında sarfettiği şu sözler bizi de bağlar. Şöyle diyor: «Hepimiz şu cümleleri bir kanun, bolşevik kanunu, temel bir kural bilelim:

Ama doğru kararlar işin yalnızca başlangıcıdır. Stalin şöyle diyor:

«Yazarken ya da konuşurken sizi anlaması, size inanması ve sizi izlemesi gereken işçileri düşünün. Kendileri için yazdığınız, kendileri için konuştuğunuz insanları unutmayın.»

En doğru bir siyasi çizgi, alınan en doğru karalar insanlar tarafından uygulama alanına sokulmadıkça fazla bir değer taşımaz. Bu uygulamayı gerçekleştirecek olan kadrolardır.

Kadrolar konusunda, bunların seçilmesi ve görevlendirilmesi konusunda izlenecek yol şu olmalıdır:

İlk önce adamlarımızı iyi tanımalıyız. Herkese yeteneğine göre görev vermeliyiz. Burada aranacak birinci nitelik, yetenekten de önce gelen nitelik davaya ve partiye bağlılıktır, bu yolda özveridir.

İkincisi kadroların örgüt kademeleri içindeki yerlerinin doğru olarak saptanması, hak yenmemesidir.

Üçüncüsü, kadroların yeteneklerine göre en verimli biçimde değerlendirilmesidir. Ancak kendilerine en uygun görevler verildiğinde kadrolar en üstün başarıyı sağlayabilirler.

Dördüncüsü, kadroların en uygun biçimde dağıtılmasıdır. İşçi içinde verimli çalışmalar yapabilen o alanda görevlendirilmeli, köylü içinde çalışmayı başaran kırsal bölgelerde görev almalıdır. Çalışmaların önemine göre kadro sayıları saptanmalıdır.

Beşincisi, kadrolara sistemli olanakların sağlanmasıdır. Dimitrof bu konuda şöyle diyor: «Bu olanaklar arasında ayrıntılı talimatlar, sürtüşme çıkartmıyacak bir denetim, yanlışların ve eksikliklerin giderilmesi ve günlük somut eğitim bulunmaktadır.» Yani kadrolara bu bakımdan sahip çıkılmalı ve çaresiz bırakılmamalıdır.

Altıncısı; kadroların harcanmaması, bunların olanaklar ölçüsünde korunmasıdır. Bu da devrimci uyanıklığı gerektiren bir şeydir.

Kadroların birinci vazgeçilmez niteliğinin işçi sınıfının davasına kendilerini adamak ve partiye bağlılık olduğuna işaret ettik. Bu nitelikler lafla kanıtlanamaz. Bu niteliklerin varlığının kanıtı mücadelede, hapiste ve mahkemede tutum ve davranışlardır.

Kadroların seçiminde bundan sonra göz önünde tutulması gereken unsur emekçi yığınlarla yakın ilişkidir. Görevli arkadaşlar halkın nabzını elde tutmayı bilmelidirler. Halkı davalarına inandırmayı, halka örnek olarak başarabilmelidirler.

Kadro seçiminde üçüncü unsur yaratıcılık, karar verirken sorumluluk alma yeteneğidir. Dimitrof bu konuda şöyle diyor: «Sorumluluktan korkan bir insan lider değildir. Kendisi karar veremeyen, 'ben bana söylenen şeyi yaparım' diyen insan Bolşevik değildir. Gerçek sosyalist lider yenilgi anında kendisini kaybetmeyen, başarı anında şaşırmayan, kararların yürütülmesinde sarsılmaz bir sağlamlık gösteren kişidir.» Kadrolar en ağır sorumlulukları sırtlayabilmeli ve davanın bütününden sorumlu olarak önceden kestirilmesi olanaksız yeni durumlar karşısında bağımsız karar alabilmelidirler.

Dördüncü unsur, sınıf düşmanına karşı mücadelede disiplin ve sağlamlıktır, devrimci çizgiden sapmalara karşı amansız mücadeledir.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE
Cildi Çıktı
I-26
Ederi : 100 TL.

TEP'in Tepesindeki Demokles'in Kılıncı

22 Mayıs günü TEP yöneticileri Parti programında TCK. 141'nci maddesinin birinci ve dördüncü bentlerini ihlal ettikleri yani komünistlik ve kürtçülük yaptıkları iddiasıyla gene yargılandı.

3. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki son duruşmada savcının davayı sürüncemede tutmaktan başka bir sonuç vermeyecek olan bazı talepleri karşısında Avukat Niyazi Ağırnaslı ve Turgut Kazan savcının taleplerinin reddini istemişler ve mahkeme de savcının taleplerinin reddine karar vermiştir.

Niyazi Ağırnaslı bu arada partiler arasında eşitlik ilkesinin çiğnendiğine işaret etmiş, «TEP üç yıldır haksız yere kapatılma tehdidi ile soruşturmalara uğratılırken, tedhiş olaylarında oynadığı rol herkesçe bilinen bir faşist parti serbestçe faaliyette bulunabilmektedir» demiştir.

Turgut kazan TEP'in parti olarak üç yıldır sanık durumunda tutulmasıyla bu partinin faaliyetinin fiilen baltalandığını belirtmiş, «davanın üç yıldır sürüncemede bırakılması hukuk devleti ve demokrasi ilkelerine ters düşen bir durum yaratmaktadır» demiştir.

TEP Genel Başkanı Mihri Belli mahkemeye bir dilekçe sunarak görevli bir adli merci tarafından yürütülmüş bu ilk soruşturma ve görevli bir mahkeme nezdinde usul uyarınca açılmış bir dava olmadığından davanın düşmesini istemiştir. Belli'nin dilekçesinin tam metni şöyledir:

İSTANBUL ÜÇÜNCÜ AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Bu siyasi dava, hukuk bakımından, ölü doğmuş bir çocuktur. Siyasi partileri kapatmaya varacak olan davalara ancak Anayasa Mahkemesi'nin bakabileceği yolundaki Anayasa hükmü ortadayken, böyle bir dava açılması yolunda tüm gayretlere karşın Anayasa Mahkemesi partimize karşı harekete geçirilmemişken ve bu en yüksek merci, yasal olarak kurulmuş öteki partilerle olduğu gibi TEP ile de normal ilişkiler içindeyken, üç yıldır süren ve iki yıldır son tahkikat aşamasına vardırılmış bulunan bu davada, yasalar açıkça çiğnenmeden iddianamenin mahkemede okunmasına olanak bulunmamışken ve Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin son duruşmasında davayı açmış olan savcının kendisi burada bir «ön mesele» durumu bulunduğundan söz ederek Anayasa Mahkemesi'nin kapatma kararı olmadıkça sanıkların TCK. 141'inci maddesinden yargılanamıyacaklarını bizzat teslim etmiş iken, görevli olmayan bir merci tarafından görevli olmayan bir mahkemede açılmış bu dava ancak «ölü çocuk» olarak nitelendirilebilir. Ve bu mahkemeye ölüyü kaldırmak düşüyor, bize de bu işte yardımcı olmak.

Dava dosyası aylarca önce mahkemenize devredilmiştir. Yüksek heyetiniz dosyayı inceleme olanağı bulmuş, dava safahatı hakkında bilgi edinmiştir. Davanın sürüncemede bırakılmasının Parti olarak TEP'in ve kişi olarak biz sanıkların mağdurluğumuza neden olduğu açıktır. Bu bakımdan davanın en kısa zamanda sonuçlandırılmasını talep ediyoruz.

Bu yapılmayıp dava gene sürüncemede bırakıldığı takdirde, TEP'in mahkum edilmesini sağlamak için baskı yapmış olan, yapmakta olan çevreler, bir ölçüde de olsa, amaçlarına ulaşmış olmaktadırlar. TEP üç yıldır, kamuoyu önünde, program ve tüzüğünde yasaları çiğnediği için yargılanmakta olan bir parti durumundadır. Yani 141'inci madde denen Demokles kılıncı, üç yıldır, tepemizde sallandırılıyor. Bu koşullarda ancak sanık sandalyasına oturmayı göze alan bir kimse TEP'e üye yazılabilir, üyelik durumunu sürdürebilir. Bu durumu göz önünde tutan TEP karar organı uzun süre yeni üye kaydı ve yeni örgüt kurma faaliyetini durdurmuştur. Bunun siyasi partilerin serbestçe çalışabilmelerini güvence altına alan Anayasa ile, Siyasi Partiler Kanunu ile ne ölçüde bağdaştığını takdir edersiniz. O halde bu davayı sürüncemede bırakmak demek, sonuçları bakımından, mahkumiyet kararı olmadan, bir siyasi partinin legal statüsünü baltalamak demektir. Bunun da hukuk devleti ilkelerine, demokrasi ilkelerine tam ters düştüğü açıktır.

Görevli olmayan bir merciin yürüttüğü bir ilk tahkikatın hukuki değer taşıyamıyacağı, bu yüzden ilk tahkikatın keenlemyekûn sayılması gerektiği ,esasen bir siyasi partinin kapatılmasına varacak olan bir davada adli merciin bu mahkeme olmadığı, bu bakımlardan ortada görevli savcılık tarafından yürütülmüş bir ilk tahkikat ve görevli mahkeme nezdinde usul uyarınca açılmış bir dava bulunmadığı gerekçesiyle davanın düşmesi yolunda bir karara varılmasını diliyorum.